

Os pobos precisan mitos, tanto ten que sexa Breogán ou José Martí que o Xesús ou..., por que non, Prisciliano.

Esta é a tese que sostén o profesor e teólogo Victorino Pérez Prieto, un abandonado dos movementos de renovación da Igrexa galega -foi director da revista *Irminia* e pertence ao consello de redacción da revista *Encrucillada*-, para quen Prisciliano é "un símbolo necesario da construción da identidade galega".

Efectivamente, no seu último libro, *Prisciliano na cultura galega: un símbolo necesario* (Galaxia, 2010), o autor sostén catro teses fundamentais arredor da figura de Prisciliano, as dúas primeiras de carácter histórico e as dúas últimas de carácter actual, pero cunha non disimulada vocación de futuro: primeira, Prisciliano foi un mito mobilizador da cultura galega nas súas orixes, pois foi precisamente como consecuencia do partido que tomaron as clases cultas da sociedade galega do século IV -eís os autores priscilianistas coe-

vos, como Exeria ou Baquiario, os antipriscilianistas coevos, como Idacio de Chaves, e os autores de

Mito mobilizador

Unha lexítima identidade

ALFREDO IGLESIAS DIÉGUEZ

tempos posteriores, como Paulo Orosio de Braga que se produciu a primeira eclosión cultural galega, magnificamente estudada

polo profesor Eduardo López Pereira, debido a que coa súa discusión teolóxica e o seu traballo erudito contribuíron a elevar o nivel cultural da Gallaecia tardorromana; segunda, Prisciliano foi un mito mobilizador da identidade do pobo galego, en tanto que se identificou coa terra galega e co pobo galego, establecendo unha Igrexa próxima ao Evanxeo, polo que fronte á Igrexa autoritaria, xerárquica e masculina, Prisciliano defendeu unha Igrexa de iguais, na que os homes e as mu-

lleses tiñan os mesmos dereitos, e unha Igrexa moi próxima á natureza; terceira, Prisciliano é un mito necesario, como así o consideraron ilustres persoeiros do galeguismo, como Castela -para quen foi un dos maiores símbolos da Galiza-, o que vai primeiro na Santa Compañía de inmortal galegos, Otero Pedrayo -quen o considerou a figura máis senlleira da historia galega- ou Portela Valladares -quen o considerou o noso Cebreiro de galeguidade-, en tanto que construíu unha lexítima identidade galega fronte á intransixencia allea e pensamento único, imperialista, que o autor denunciara na súa obra *Contra a síndrome NNA (Non hai Ninguna Alternativa): unha apostrophe pola esperanza* (2005); e, cuarta, Prisciliano é mito mobilizador de cara a un cristianismo lexítimamente galego nunha Igrexa galega.

Daquela, con esta obra, o autor ofrécenos a oportunidade de coñecer, dende unha perspectiva histórica e teolóxica, ao persoeiro que deixou unha marca tan fonda na alma do pobo galego: Prisciliano, decapitado como un mártir en Tréveris no 385. **PÉREZ PRIETO, Victorino, *Prisciliano na cultura galega*, Ed. Galaxia, Vigo, 2010, PVP 26, 20 €**

